„FRONTOM", Lwow, Kurkowa 8.

Ч. 1—2. Львів, 1 січня 1937 Рік II.

10 гр.

фронтом!

ЧАСОПИС БОРОТЬБИ З КОМУНІЗМОМ МАРКСИЗМОМ І МАТЕРІЯЛІЗМОМ

Передплата:	В КРАЮ:		ЗАКОРДОНОМ		Число розрах. переказу
	річна	3·50 зол.	річна	30 фр. фр	237
	піврічна	1·80 зол.	піврічна	15 фр. фр	
	чвертьрічна	0·90 зол.	чвертьрічна	8 фр. фр	

Христос раждається!

Йдемо з Ним по перемогу!

З Різдвом, з колядою.

ЗАМІСТЬ СВЯТОЧНОЇ СТАТТІ.

Важко складати Вам, дорогі наші, бажання радости й веселих свят. Нема сьогодні української хати, в якій не було б зітхання та сліз. Кожний, хто оглянеться поза себе і спробує переглянути минулий рік, мусить схмарити чоло.

На кожному відтинку нашого національного життя мали ми минулого року важкі досвіди і втрати. Чи це буде політика, чи освітня праця, чи суспільна опіка, чи врешті мистецтво й література, — скрізь маємо удари, удари, удари...

Дивуватися можна, як витримуємо це все і як не тратимо остаточно віри, що одиника залишилася нам у тих лячних часах.

Навколо нас велитенська пожежа. Грають гармати на заході, на сході, на півдні. Злочинці всіх країн подали собі руки, щоб зі світу зробити рушу, стирту трупів і ріки крови. Кожна країна сидить ніби на динамітовій скрині й замикає очі на те, що може бути за хвилину. Гадючі й павукові сіти закидаються на кожну людину, гієни рвуться на села —

дивуватися можна, як витримуємо це все і як не тратимо віри.

А витримуємо! На розвалених барикадах будуємо нові, нахабності, насиллю й забріханості протиставимо нашу жертвенність, посвяту, любов до цієї землі. Рвемо накидувані нам сіти й вибиваємо ніж з руки ворога ударом, якого він ніколи не сподівався. Не вірите? Прочитайте перше зкраю звідомлення централі. Збільшення членів, збільшення комірок, збільшення пожертв, збільшення станиць, збільшення продукції. На всіх статистичних вичерках стрілка йде вгору. Вперто, по мужеськи, твердо ставимо крок під гору.

І коли вчуєтеся в той наш хід, відчуєте щось святе в ньому. Щось з того ходу трьох Волхвів, що не мали мап і компасів, не міряли просторів, а побачивши зірку з Вефлеєму, рушили, щоб дійти до неї. Щось з того ходу Пастирів, що не знали про печеру і ясла, в яких ляг Син Божий, і йшли до Нього.

Так ідемо ми.

Скуті вірою, що впереді нас родиться щось Боже, Вічне, Справедливе і Святе. Задивлені в зірку, що одна показує нам шлях. Не оглядаючись на Іродів, що раді б нас звести зі шляху і вбити те, до чого прямуємо.

Не співають пісень янголи. Круки крячуть. Не несемо золота й мира. Несемо своє наболіле серце й окривавлені мозолі.

Але йдемо. Проти нас зірка — наш Великий Всенародній Ідеал. Це ніщо, що дорога перед нами невідома, що ніч і що лукаві слова іродів намагаються кинути нам у душі сумнів і зневіру.

Йдемо до Вефлеєму!

Веде нас наша віра.

Христос Раждається, Український Народе!

Хто ми та чого хочемо?

КІЛЬКА СЛІВ ПРО НАШ ЧАСОПИС.

„Виходячи з засади, що:

наша це земля, наша тут мусить бути праця, продукція, торговля,

твердимо, що на цій землі, де збогачуються й міліонерами стають, де віками загортали золото в міхи всі, хто хотів,

не сміє бідувати ніодин українець і не сміє збогачуватися ніодин не-українець.

І тому ми є за:

100.000 українських страганів на вуличках і площах міст Галицької і Волинської Волости,

за найвищою ціною хліборобського продукту, на якім сотні тисяч жидів заробляло міліони,

за умасовленням українських ремісничих варстатів і ліквідацію тих не своїх, в яких українці лишали грубі гроші,

за ведення наших торговель і крамниць з завулків і насичення ними Галицької і Волинської Волости,

за розбудову нашого промислу, щоб давби працю й заняття тисячам наших братів, синів, батьків і сестер,

за напрямування українського споживача до українського ремісника, купця і виробництва,

за визволення українського робітника з чужих кіхтів і поставлення його на гідне, рівнорядне становище з українським селянином і українським інтелігентом у правах і обовязках,

за повне економічне визволення,

за повну організацію під кличем „самі собі".

Так писали ми дня 20. вересня 1936 р., у 2. ч. „Фронтом!" Щиро й отверто. Нині, коли за нами невеликий, а все такий добрий шмат часу, не можемо нічого більше додати до цієї нашої так би сказати „програми". Хочемо бути господарями на своїй землі — й кінець.

Коли починаємо другий рік праці, варто оглянутись назад. Таке провірення пройденого шляху дуже повчальне.

„Фронтом!" був на свій час революцією. Живемо в часах, коли робиться в все в рукавичках, навіть ніж в рукавичках у плечі вбивають і наш часопис був одним з тих, що твердо проказав своє вірую:

Справжним глитаям, носіям, розкладу й розвалу, авангарді комуни — не місце на цій землі!

Нас приняли ріжно. Були такі, що першим числом втішились, але від 2-го почали від нас відхрещуватись. Один концерн ні словом не писнув про нашу появу, бути може тому, що боявся від цього зменшення своїх жидівських анонсів. Інший часопис оправдувався, що мовляв „Фронтом!" змінив обличчя. Коли і в чому — цього ми не знаємо й не будемо знати, як мабуть не знає і цей часопис.

Всім нашим Друзям і Однодумцям, Тим, що наражуючись несуть наші ідеї в українські села, Тим, що в нашу родину велику станули й руки собі подали на бій і перемогу, Тим, що нас люблять і Тим, що нас ще не розуміють

староукраїнське:

Христос Раждається!

Редакція й Адміністрація „Фронтом!" передає Вам найкращі побажання. Дай Боже, щоб наш Народ переміг всі лиха і щоб на чергове Різдво колядував весело у своїй новій, великій і радісній Хаті!

Фронтом!

Потім прийшла тритижнева перерва. Були такі, що затирали руки, мовляв — ого! Потім вийшло 3—4 число і на нас вилаявся „жидолюб" Бойдуник, один з тих, що остаточно розвалив вартісну націоналістичну трибуну „Голос Нації". Переповідати цю пікантну історію з „мордобитієм" і заходами перед адміністративною владою, щоб „викурити" свого товариша від бюрка, не будемо. Наші читачі у своїй відповіді ствердили: **Бойдуник надужив націоналізму!** Факти доказали це, як не мож краще.

Гідну Бойдуникового пера статтю підхопили втішно два щоденники. Один з концерну, який „не завважив" „Фронтом!", але завважує всі випади проти нас, другий, що недавно на 180 ступнів, черговий раз, змінив свою „орієнтацію". Закидів, що їх нам ставили, не будемо повторяти. Все це поза нами, а ми, як завжди, відповідали й будемо відповідати на всі закиди ділом. Дискусій, балачок, фраз у нас багато й без цього.

В ті часи, коли в несамовитій спілці з „Хвилею" й боєвим жидівським „Контратаком" пішли проти нас і свої, ми ніраз не сумнівалися в правильність нашого шляху. Тверда мовчанка на обиди й калюмнії дратувала ріжношерстну ворожу нам братію, тверда мовчанка і праця.

А до нас, до Редакції, приходили люди й листи. Навязувався тісний контакт з краєм. Щирі стиски рук, яркі завзяттям очі й затиснені вуста, що складали заяви бути з нами, підтримували нас і винагороджували нам усі прикрощі. Це були сиві й поважні громадяне й молоде, палке юнацтво. Нині всі ці люди знають, що п. Іван Мец — не „невідома людина", а б. вояк УГА, український ремісник і що

„Фронтом!" — не „анонімове", бо в ньому працюють відомі люди. Шляхи, якими нас розконспіровували для „Хвилі" нам невідомі.

Так було. З листів, що дишуть ентузіязмом боротьби й охоти працювати над відчищенням нашої Волости з жидо-комунарської сволочі, ми моглиб списати книгу великої моральної сили нашого Народу. Ці листи нам найдорожчі. Нині ми не самотні. Стоять поруч нас лави наших співробітників, передплатників і читачів. Це покищо ще не армія, а загін, але познаки його діяння є. Про це питайте на місцях, нам нічого про це писати.

Зокрема, чого ми не сподівались, твердо підтримала нас Волинь. Земля, де жидо-комуна намагається вкорінитись, дала нам і дає далі найбільший кадр наших друзів. Сміло впевняємо, що й там жидо-комунерія дістане швидко свою відправу.

І ще одне: Біля нас твердо стануло наше молоде купецтво. Те, яке відчуває безпосередно, що наш шлях правильний і що „Фронтом!" потрібний. Збоку того славного купецтва, ми мали докази, що зворушували.

А робітництво? Ми друкували його листи. Ці листи ми десятки разів перечитували. Від них било вірою й палким завзяттям. Знаємо, що міжнародні шайки заздро дивляться на цих свідомих робітників і скреготчуть зубами. Їх панування и використовування українського робітника почислені має дні. Ми хочемо й будемо з цим робітництвом співпрацювати.

Кінчимо:

Здаємо собі ясно справу, що якби ми одного дня сказали собі: „Руки геть!" **то того ж дня десятки тисяч наших синів, братів, батьків і сестер найде працю й прожиток. Того ж дня почнуть рости українські гуртівні, варстати й фабрики. Того ж дня українські безробітні дістають роботу і хліб. Того ж дня жидо-комуна дістає удар, від якого її зачмелить раз на завжди. Того ж дня наші Інваліди, Рідна Школа, Просвіта перестануть видавати покликів до громадянства за пожертвами.**

Дайте руки, наші друзі, вояки з одної лави! Твердо проказуємо перед всім українським громадянством і прирікаємо перед Майбутнім. Той день буде!

82 ЖИДІВ.

„Ді Дойче Юстіц" оголошує цікаву цифру: засуджені за злочини проти моралі — отже за знасилування дівчат, полові збочення і т. д., за 1936 р. було 82.2% жидів і тільки 14.8% німців. Справжні деґенерати і не даром тягне їх відсвіжити свою деґенерацію свіжою кровю іншої раси!

ГЕТЬ ЖИДІВСЬКІ КАПІТАЛИ!

Т. зв. „Фронт Праці", що поставив собі за мету викинути й усунути жидів зовсім з німецького господарства (як відомо, їх є ще там 409.000), почав велику протижидівську кампанію. Недавно відбулася нарада 3.000 комісарів „фронту праці", на якій обговорено способи тієї боротьби і на якій один з керманичів „фронту" Клявс Зельцнер, заповів, що жидівські банки будуть зліквідовані. На 120 курсах вчать кілька тисячів пропаґаторів ідеї віджидівлення країни.

Так є в Німеччині. В нас на „Фронтом" підняли справжній похід Бойдуники, свої „добрі люди" і ...„Хвіля", яка тих своїх приятелів не може нахвалитись, а Бойдуника заіменувала навіть „вибітним націоналістом"...

ГОНІТЬ ЇХ ЗІ СІЛ!

Як нас повідомляють, по Бучаччині крутяться якісь аґенти, що намовляють людей виїздити до Франції. Очевидно, ці агенти — жиди. Як виявилося, це звичайні обманці, що хочуть від селянина вирвати останній гріш і тому гоніть їх зі села! Хай вербують собі своїх Мойшів і Пінкасів!

◆◆◆

Відписуємо:

Вп. М. Кост. Пишемо про те. Ваш допис використаємо в одній статті про боротьбу з жидами і тому ми його відложили. Вислали вам все, що бажаєте. Щирий привіт!

Вп. О. Г-ий. Листа дістали, за адреси щиро дякуємо. За побажання щиро стискаємо руку.

Вп. Г. Кул. Гроші найшлися, часопис іде до Вас, про Вашу пригоду подали ми до одного часопису, який Вам вишлемо. Післали Вам листа.

Вп. О. О. Б. Пишемо до Вас листа.

Вп. Святослав З., Прага. Лист дістали, спасибі за слова признання, використаємо.

Вп. Журибіда І. Відповідаємо листом.

Вп. П. Стеф. Покищо ціни знижувати не можемо, може пізніше. 200 примірників шлемо.

Вп. О. Пiліч. В книзі передплатників Вас нема. Грошей не дістали. Одне число висилатимемо.

Вп. А. Гавр. Ч. 6—10 вислали Вам поштою, 24 грудня вислали їх Вам удруге. Привіт.

Вп. Вас. Безк. Ч. 9 й 10 вислали Вам удруге.

Вп. О. Саноцький. Від проданих у кольпортажі примірників даємо 20 відс.

Вп. Яр. Гнатів. Гроші до „Сили" передали. Щиро дякуємо.

ХТО ПОШИРЮЄ КОМУНУ — ЗРАДЖУЄ СВІЙ НАРІД.

Придивіться до безбожництва!

ЙОГО ДЖЕРЕЛА, СУТЬ І ЦІЛЬ.

Справжнє обличчя еспанської „демократії": руїни церкви в Херва ді Соль-у Катальонії.

Нема сумніву, що на наших землях є безбожницька робота. Вона проявляється не тільки в тому, що комунізуючі відтягають людей від церкви і не тільки в тому, що проти священиків йде вперта гостра агітація. Факт, що по наших селах відбуваються безбожницькі похорони (Стрийщина, Скільщина, Гаї під Львовом), та що в ґазетах щораз більше вісток про вломи до церков, крадежі й безчещення св. Тайн, далі факт, що такі випадки посилилися рівнобіжно з промощуванням „людового фронту", дає всі підстави думати, що

на наших землях, відомих зі своєї стійкости й вірности своїй вірі, йде організована безбожницька акція.

Ведуть її не тільки всі комуністи, скомунізовані та людовофронтівці. Те, що в Равщині зліквідували шайку, яка грабила церкви і на чолі якої стояв жид та нечувана подія в Гоголеві ясельського пов., де жиди на очах прохожих звалили фіґуру Богородиці, — доказує, що руку в тім мачають найголовніші носії комуни в нас: **жиди.**

Що безбожництво є невіддільною частиною комунізму — нічого й доказувати. Маркс і Ленін знали, що не зруйнуєш людини, поки не зруйнуєш в ній поняття Бога й віри в Нього. „Віра — це опій для народу" — одне з головних гасел боєвого комунізму. В Совєтах безбожництво є засадою державного устрою й усі церкви там зліквідовано. Священиків винищено, вистріляно або вислано на Соловки. Ті, що залишились, жебрають, бо держава відібрала їм усі права. Безбожницькі музеї поширюють свою роботу. Величезна преса пропагує безбожність, хулить Бога і зневажає його. Найбільші святощі України, княжі церкви в Києві розібрано, а Софійський Собор врятував від тієї долі однодушний протест учених цілого світу. Печерська Лавра, що памятає літописця Нестора, всю княжу і козацьку велич та побожність, замінена на безбожницький музей. Жах, тай годі!

Але нам не про те йде. Нам іде про те, що і в Совєтах

безбожницькою акцією кермують виключно жиди,

а саме жид **Йоффе,** як голова відділу безбожництва в наркомі внутр. справ та жид **Ярославський,** той сам, що сказав: „Хочемо всі святині світу втопити у велитенському морі полумя!" і який є головою „Всесоюзного союзу безбожників", тоді, як Йоффе був до недавна редактором органу цього союзу „Безбожник".

І тому не будемо на цьому місці подавати нашим читачам голосу советської преси про останні події з цього відтинку діяльности СССР: що в Ярославі арештували єпископа Антонія й останніх 2[?] священиків; в Саратові замкнули дві останні церкви, а в Одессі останню („Слово" з 18. жовтня ц. р.), що з північних областей вивезли на Соловки 50 останніх священиків та що безбожницький музей, який востаннє находився в колишнім Страстнім манастирі перенесли до поширеного, нового дому при вул. Калаєвськiй ч. 23 в Москві („Безбожник" ч. 11. з листопада ц. р.). Про це найдуть наші читачі вістки на іншому місці.

Хочемо нині зясувати,

яка участь жидів у цьому безбожницькому русі.

Отже „Протоколи сіонських мудреців", про які Гітлер каже, що „жидівський крик про їх фальшивість є найкращим доказом на їх правдивість", бо вони „жорстокий просто спосіб розмасковують істоту й діяльність жидівства" т. зокрема „найкращою критикою для них є дійсність" —

ЦІ ПРОТОКОЛИ У СВОЇЙ ШОСТІЙ ГЛАВІ КАЖУТЬ:

„Серед нежидів мусимо рішуче знищити віру в Бога. Мусимо вирвати з душ нежидів всяку думку про Бога і святого Духа. На їх місце повинні прийти числові обрахунки й заспокоєння тілесних потреб. Якщо через це збільшиться кількість безбожних — то це не має для нас значіння. При помочі преси („Громадський Голос"! — ред.),**при помочі масонерії й партійництва ми обнизили авторитет духовенства в очах народу.** Ми знищили всякий вплив нежидівського духовенства на маси. Якби вони мали маси за собою, то це булоб поважною перешкодою у здійснюванні наших плянів. Так їх вплив на маси є поверховний і щодень менший.

Еспанські безбожники глумляться і хулять у зруйнованій церкві...

Ми зробили це, **що християнські держави зникли** і що нині всюди отверто визнають свободу совісти. Вносимо з цього, що нас ділять ледви роки від того моменту, коли християнський світогляд зовсім розвалиться. Якщо ж дійдемо до влади, то **у швидкому часі викорінимо християнство.** Нежидівське духовенство обмежимо так, що воно ледви животітиме. Якщо прийде відповідна пора, **невидима рука покаже папський престіл.** Підбехтаємо народи й вони кинуться на Ватикан. Потім будемо вдавати позірних оборонців папи. Цим робом дійдемо до найближчих папі будинків і не залишимо їх, поки не загребемо знутра всю його владу й **остаточно не знищимо папства.**

Не визнаватимемо ніколи іншої віри, тільки нашу. Народам накинемо нашу віру, віру в Бога Ягве, якого вибраним народом є ми жиди і який призначив нам панування над землею. **Так релігія Мойсея допоможе нам своєю сильною і глибокопродуманою будовою покорити всі нежидівські народи."**

Цей шестий протокол не потребує кращих доказів, як нинішні відносини в Еспанії. В цій країні, де донедавна нарід був одним з найпобожніших, лягли церкви й манастирі в руїну, святощі оплюгавлені, священиків, де їх найдуть, розстрілюють. Епископів обливають ропою й палять. Оце висліди революції, що почалася гаслом „воля, рівність, братерство" й кінчиться кривавим большевизмом. Кілька літ тому такі самі події в Советах, де християнство такими самими методами винищено майже зовсім.

В обох країнах нищила церкви й віру в Бога т. зв. комуністична революція. В обох країнах цю революцію переводили жиди. Зроблено все згідно з „Протоколами". Пресою, масонством, партийництвом нацькували жиди маси проти церкви й духовенства. Віру в душах людей вирвано систематично. Від століття **лібералізм і марксизм** товкмачив всім, що „релігія це опій народу". **Жидівська преса, масонерія й марксівські партії** (наші радикали!) працюють рука в руку. „Виступайте з Церкви! Обходіться без неї!" — **пишуть всі** марксівські часописи, навіть „Гром. Голос", що так, як тисячі інших жидівських брошур, вважає релігію **ідіотизмом і хворобою.** Від всієї тієї роботи розвалилася православна Церква, дрижить наша греко-католицька Церква.

Але ця війна иде

виключно проти релігій нежидів.

Т. зв. жидівської релігії ніхто й не торкає. Коли кілька літ тому духовенство Католицької, Православної та Євангельської Церков всіх країн протестувало спільно проти переслідувань релігії в Советах, визвано й передових рабінів приєднатись до тієї акції. І сталося щось незвичайне.

Під проводом надрабіна **Манухіма Ґлюскіна з Мінська** звернулися рабіни з Советів відозвою до своїх однорасівців. „Франкфуртер Цайтунґ", тоді ще зовсім жидівська ґазета Німеччини, писала про це так в числі 156 з 27. лютого 1930 р.:

КОМУНІЗМ І ЖИДІВСТВО — ЦЕ ДВА БЛИЗНЮКИ.

Так виглядала одна площа в Мадриті: повно понищених фіґур святих і хрестів. Оце овочі боєвої безбожности!

ПРОБЛЄМА РЕЛІҐІЇ В СОВЄТАХ.

Заява рабінів.

Провідні рабіни Советів звернулися під проводом рабіна Манухіма Ґлюскіна з Мінська до всіх жидів світу, взиваючи їх не підтримувати „несправедливих нападів на советську владу". СОВЄТСЬКА ВЛАДА — ОДИНОКА ВЛАДА СВІТУ, ЩО ОТВЕРТО ПОБОРЮЄ АНТИСЕМІТИЗМ. Вона дала жидам рівні громадянські права і СВОБОДУ РЕЛІҐІЙНИХ ПРАКТИК. Рабіни рішуче заперечують вістки про вбивства чи розстріли рабінів. ЗАЯВЛЯЮТЬ, ЩО ЗА ВЛАДИ СОВЄТІВ НЕ РОЗСТРІЛЯНО НІ ОДНОГО РАБІНА."

СВІТ ЛІКВІДУЄ ЗАРАЗУ.

В Білгороді, столиці Югославії, засудили 15 комуністів на кари від 1 і пів до 5 літ вязниці.

— Уряд Еквадору вирішив вислати всіх арештованих комуністів на один з безлюдних островів архипеляґу Ґалянаґос. Комуністам дали харчів на кілька місяців, а комунікат уряду підчеркує, що на цім острові можуть вони заводити собі, який хочуть лад і виконувати свобідно свої большевицькі практики.

— Швайцарський парлямент підготовляє услід за законом про боротьбу з комунізмом новий удар комуні: на просторі держави мають заборонити всяку діяльність масонських льож.

— Чеське міністерство залізниць заявило у відповідь на інтерпеляцію ком. послів, що до залізниці, зогляду на їх величезне значіння у війні, комуністів не будуть приймати.

— У Кракові арештували 23 комуністів, серед них кількох тайних ком. курієрів з Відня і Праги та один висланець жид з Москви. Біля них найшли тайні інструкції ком. централі у Празі.

— В Болгарії в місті Чірпан викрили ком. орґанізацію й арештували 15 осіб.

В Загребі (Югославія) арештували 24 комуністів, серед них кількох радних міста.

Чи може ще хтось в обличчі таких фактів сумніватись у вірогідність „Протоколів" та в те, що вся безбожницька акція — це робота жидів? Адже всі звідомлення з Советів (в останнє майор Лепецкі, що їздив туди) згідні в одному: що в Советах

знищено всі християнські й не рушено ні одного жидівського цвинтаря

а в кореспонденціях з Еспанії, в якій советські безбожники заводять свій лад, граблять церкви й дорогоцінності передають у Москву, хоч

даремне шукали б ви вістки про одну знищену божницю,

хоч спалено і зруйновано до тисячки церков і вимордовано кілька тисяч священиків, монахів і монахинь. Еспанські цифри з тієї „діяльности" вибраного народу вже доганяють цифри анґлійського проф. **Саролеа в „Шкутмані"** з 7. листопада 1923 р., згідно з якими

у Советах замордували до того часу 23 епископів, 1219 священиків і 15 тисяч монахів та монахинь.

Все це було в тому часі, коли „жиди мали повну свободу релігійних практик" й „не застрілено ніодного рабіна."

Юда робить згідно з „Протоколами": християнство винищує й не торкає „релігії" жидів.

*

Але Юда помилився, якщо він у боротьбі з Христом шукає собі вояків на наших землях.

Український нарід вірний був своїй прадідній вірі до смерти, за неї наставляв груд під татарські списи, за неї вибухав повстаниям і конав на палях, шибеницях, тайґах і тюрмах. Ця його прадідна віра була силою, що вдержала його у всіх його траґедіях та історичних завірюхах, крізь які він проходив.

І тому Юда помилився у своїй ставці, а „Громадський Голос" йому не поможе:

В Україні пануватиме не Єгова, не Маркс! В Україні пануватиме **ХРИСТОС!**

М. Бурий.

Літопис жаху.

ЩО РОБИТЬ КОМІНТЕРН У СВІТІ.

1. ЖОВТНЯ: ТОРРІХОС (Еспанія). Під проводом комуністичного „Т-ва добродійности" вбито в нелюдський спосіб священика. На заяву останнього, що він хоче згинути як Христос для Христа, з нього здерли одежу, привязали до стовба й бичували, як Христа. Врешті застрілили священика на полі, а з ним вбито в жорстокий спосіб 35 інших осіб, що були „праві".

2. ЖОВТНЯ: ВАРШАВА. Поліція заскочила 40 комуністів-жидів на тайному засіданні, що було замасковане гостиною з нагоди жидівського свята.

3. ЖОВТНЯ: ТОЛЕДО (Еспанія). Тікаючи з Толедо, комуністи дострілили 600 заложників й викрали з банків та ощадностевих кас 28 міл. пезетів.

4. ЖОВТНЯ: Асунціон (Парагвай). Комуністичні агітатори підбехтують робітників до ґенер. страйку. Поліція встряває й арештує ряд жидів-комуністів.

5. ЖОВТНЯ: Еспанія. Нац. уряд оголосив меморіял про звірства, що їх під проводом спеців з московського ҐПУ виконували еспанські комуністи. Згідно з меморіялом, що змальовує тільки частину справжнього стану, комуністи: спалили живцем 78 [illegible] в Ар[illegible] вимордували 20 мешканців Азнальколяру; замучили на смерть 138 священиків у Льора дель Ріо; розшарпали ручними ґранатами 18 полонених у Тальма дель Конхадо.

6. ЖОВТНЯ: МАЛЯҐА. Комуністичні орди вхопили кількасот дівчат з визначних родин і затягнули їх на кораблі, звідки відсилали їх на „розраду" міліціонам на червоному фронті.

7. ЖОВТНЯ: САНҐАНДЕР (Еспанія). Комуністи розстрілюють щоденно по 20 заложників. В порті стоїть корабель з 1200 заложниками, довкола якого заложено міни, щоб унеможливити їм втечу.

8. ЖОВТНЯ: СУАССОН (Франція). Одного члена франц. соц. партії схопили комуністи й у старій фабричній будівлі „революційний трибунал" засудив його на смерть. Після справжних тортур, в яких „присудженому" вибили око, йому вдалося вирватись. Злочинців арештовано, але з доручення мін. Салянґро випущено на волю.

В Антскарі (Есп.) вбили комуністи, евакууючи місто, в жахливий спосіб 68 осіб, підналили церкву, а високовартісну історично-мистецьку фіґуру Христа тягнули містом за самоходом на міські смітнища, де її спалили.

В Оркопезі (Есп.) вимордували комуністи 135 осіб, середних двоє річних дітей на очах батьків. Монахові Францісканів відтяли вуха. Зі збитим до півсмерти братчиком завели „боротьбу биків", пробили його „бандерілями" і врешті застрілили.

9. ЖОВТНЯ: БАРСЕЛЬОНА. „Нар. суд", що урядував на пароплаві „Уруґвай", засудив трьох старшин на смерть.

10. ЖОВТНЯ: Мадрит. Один комуністичний вожака заявляє в мадритському радіо, що вбивство щонайменш трьох фашистів — це леґітимація для мешканців Мадриту. Сам він обіцяв дати добрий примір і покласти на стіл три голови визначних націоналістів.

Відень. Поліція викрила тайну радіостацію й арештувала кількох закорд. аґентів, що вели через неї ком. агітацію. Водночас арештовано 11 аґентів комінтерну, що прибули з Москви до Австрії за підробленим паспортом.

11. ЖОВТНЯ: ЛОНДОН. У сх. частині Лондону влаштовують жиди й комуністи демонстрації. Доходить до зударів з мослейцями та поліцією. Один жид-комуніст масакрує полісменові та націоналістові обличчя обцасами.

Штрасбурґ. Ґенер. секретар франц. компартії, посол Торез аґітує шалено проти Німеччини й опльовує в нечуваний спосіб канцлера Ґітлера.

Мехіко. Комуністи нападають і розбивають збори нац. культурного союзу. Багато осіб було ранених.

12. ЖОВТНЯ: ВАРШАВА. В жидівській дільниці арештували 4 жидів, що розвішували на трамваєвих дротах комуністичні транспаренти.

СПРАВЖНЄ ОБЛИЧЧЯ „РАЮ".

Цю оригінальну світлину з України переслали нам окружною дорогою через Америку. Вона зроблена навесну 1936 р. на одній з бічних вулиць Харкова: якийсь чоловік вмер з голоду на вулиці й інші проходять біля нього, як біля звичайного явища. Пригляньтеся до одежі тих, що йдуть, яка це нужда! Таких світлин переслали нам 6 і ми їх чергою видрукуємо, а в Редакції може їх кожний оглянути особисто.

Поважна справа

АЛЯРМИ З ТЕРНОПОЛЯ Й КОЛОМИЇ.

Ще не позбулись ми з наших міст жидівської торговлі й не охопили своїми купцями, як слід, всього українського громадянства, а вже насуває на ці наші міста и містечка нова темна хмара:

з Тернополя й Коломиї повідомляють про приїзд познанських купців-поляків та їх акцію, щоб польських покупців відтягнути від українських станиць, торговель і варстатів.

В Тернополі такий „познаняк" вилішив місто навіть українськими афішами, думаючи на ліп „християнського" склепу зловити й наше громадянство. В Коломиї польські купці виступили без маски й у відозві взивають поляків йти тільки до польських крамниць і варстатів та оминати чужі.

Ми ніколи не мали сумнівів щодо ендецьких шляхів. Ми знали згори, що їх „християнство" одного дня повернеться проти українців. Познанські купці, що приїздять на наші землі, тільки підтверджують це. Вони створюють

поважну небезпеку для наших молодих купецьких станиць,

бож такий купець — це старий торговельний „пес" з практикою й досвідом німецької школи і натиск буде важкий.

Але це не сміє залякувати нікого. Українське громадянство мусить тим сильніше згуртуватись біля своїх торговельних і господарських станиць. Власне додатне в боротьбі з жидами було те, що ми навчилися йти до свого й обходитись без чужого. Тепер це будемо виконувати на повних 100 відсотків!

Ідемо до них!

Доцінюючи величезну вагу кожної нашої торговельної, промислової й ремісничої станиці, як бастіони нашої сили й визволення з жидівських лабет, будемо оголошувати кожну таку нашу нову станицю місяць даром. Просимо власників всіх нових підприємств подавати нам про це вістки, щоб ми могли їх поручити.

Нині всім українцям поручаємо щиро такі українські станиці:

Українська споживча крамниця
ОСИПА МАТЛЯКА
в Ринку (ратуш).

Нововідчинена роздільня спож. товарів
„КОМЕТА"
у Винниках, вул. Сенкевича.

Нововідчинена гостинниця три тракті Сколе-Стрий
БАБЯК І ЛЕБЕДЬ
Дуліби б. Стрия.

Продаж шкір і шевського приладдя
КОМЕТА
Жовква, Ринок ч. 21.

Українська хлібопекарня
„РАЙОНОВА ПЕКАРНЯ"
Лісники б. Бережан.

—o—

Перший склеп мужеської одежі
ПЕТРО ЛУЦЬКИЙ
Самбір.

Українська крамниця з вапном
МИКОЛА ФЕДИНИЧ
Калуш.

Українська фабрика цукорків, андрутів і шоколяд
„ОПОЛЯНКА"
Бережани.

— o —

Ґалянтерійний маґазин
П. ПОТАКЕВИЧ
в Ринку.

До цих ідіть, українці з закупами! Ми мусимо їх піддержати, бо кожна наша економічна станиця — це відступ жидівства й комуни!

Шматок Еспанії — Настасів.

САТАНСЬКИЙ ЗАМАХ КОМУНИ НА ОДНЕ СЕЛО.

Перша подія була 30. серпня 1936 р. Настасівські горлорізи та жидки з Тернополя, що з місцевим „американцем" Бичеком давно мінували село комуною, влаштували погром своїх односельчан. Комунерська орда напала тоді

на читальню, здемолювала її й під читальнею вбила одного з найідейніших громадян села, бл. п. Михайла Лапчака.

Двох інших громадян-ідейників, голову читальні „Просвіти" **Семена Кураша й Мих. Зазуляка,** червоні опричники дуже важко побили. Потім пішла ціла та зграя по селі, влаштовуючи справжню Еспанію: **40 хат свідомих громадян здемолювали, руйнуючи всю хатну обстанову.**

Як звичайно, прийшло слідство, арешти, суд. Багато з арештованих звільнили. У кримінапі сидить тільки головний „махер" настасівського погрому, соціяліст-радикал Бучек та кілька його найближчих заушників, що з тюрми відгрожуються всьому селу. В найближчому часі має відбутись процес.

*

Ми навмисне здержалися з поміщенням світлини бл. п. Мих. Лапчака до святочного числа. Це один з наших мучеників комуни, хоч комуні далеко, дуже далеко до її поважних впливів на цій землі, яку зросив перший своєю кровю, вбитий Каїновою рукою брата, **Ярослав Барабаш.** Потім зросив її другий **Михайло Лапчак,** а за ним третій **Михайло Зелений.** Трійка, що започаткувала довгу листу жертв червоних паліїв світу на цій нашій землі. Ці жертви — святі. Їх кров написала присягу, що бандити з Комінтерну не мають чого шукати тут, серед нас, і що є ще сотки Барабашів, тисячі Лапчаків і Зелених, які їм замкнуть дорогу в наші села.

*

Михайло Лапчак, жертва настасівського погрому, родився 1880 р. В селі Настасові скінчив нар. школу й від 15 р. життя належав до чит. Просвіти, де швидко став одним з найдіяльніших членів. Вислуживши 3 роки в австр. армії й вернувшись десятником до хати, Покійний одружився й не маючи дітей, віддався зі своєю подругою, Настею, громадянській праці. Так його заскочила й війна, у якій він попав в 1915 р. в російський полон. Повернувшись з полону в 1918 р., Михайло Лапчак, старша вже тоді людина, активно кинувся у вир будування своєї Держави. Його головно заходом розброєно в Настасові ескадрону мадяр, що вертала з України та курінь польського війська в **Микулинцях,** причому все добро, яких 200 коней і зброю з муніцією Покійний передав до Окр. Команди в Тернополі. **Від 1920 р. Покійного**

Бл. п. Михайло Лапчак, що згинув підчас погрому в Настасові з Каїнової руки обаламученого брата.

знову видно на чолі культурно-освітньої праці в селі: під його головуванням відбудовано великий, поверховий дім чит. Просвіти в Настасові і **під цим будинком** він згинув з рук окаяних братів. Який був це громадянин, про те свідчить факт, що в останньому часі був він касієром чит. Просвіти, головою Кружка С. Г., членом надз. ради місцевої кооп. Поступ і членом надз. ради Районової Молочарні в Буцневі, врешті членом старшини РШ. Словом, не було царини, де не позначив би він своєї праці, завжди думаючи про добро своїх найближчих, про їх освіту й добробут. І серед тієї праці впав від ножа, що його кривава Москва пхнула в руки темного, несвідомого брата. Вічна йому память!

*

А проте це ще не кінець історії Настасова. Комуна цього села рішила мордувати далі. З Микулинець і Тернополя в село наїздили пейсаті аґітатори і під їх впливом зложено спільно плян:

підпалити село й у часі пожежі вимордувати 11 найсвідоміших селян, що мали обтяжити на розправі Бичека і його компанію.

Наради відбувалися в хаті відомого настасівського опришка Костя Мируцького. Село мали підпалити в ночі з **11** на 12 грудня 1936 р. Але цей діявольсько несамовитий плян видався комусь з заговірників за жахливий. Коли в ночі з 6 на 7 м. м. комунерія зійшлася знову в К. Мируцького, хату окружила поліція й війшла у сіни. Комунарі почали стріляти. Поліція теж відповіла стрілами. К. Мируцький кинувся тікати вікном, але його досягнула куля поліцая. Другий комуніст, Канцер, був пострілений в ногу. Негайна ревізія в хаті Мируцького дала незвичайні вислідй:

найшли спис осіб, що їх комуна мала вбити, клоччя з воском і пляшки з бензиною, якою мали село підпалити.

Облавою зловлено кільканадцятьох комуністів, серед них відомого в Тернопільщині комуніста Дикого. Звязок настасівських червоних опришків з тернопільськими й микулинецькими комуністами-жидками устійнено понад усякий сумнів.

*

Хочемо відмітити цю жахливу подію. Хочемо крикнути: Дивіться, що робить комуна! Як творить по наших селах звірюк і опришків, що не моргнувши оком мордували б і руйнували б добро односельчан і сусідів! Дивіться, хто кермує тією роботою!

Настасівські події говорять лячною пересторогою.

Семен Кураш, голова чит. „Просвіти" в Настасові, жертва комунарської масакри: зломана рука, важкі рани на голові.

ТАМ, ДЕ „ЛЮДОВИЙ ФРОНТ"...

Коротенька вістка: у Франції перед 1935 р. було 370.719 безробітних. Нині, за влади „людового фронту", 1. листопада 1936., є їх, як подає державне бюро праці — 405.195. Нічого „краще", правда?

У промисловім районі Рубе застрайкували вуглекопи. Це потягнуло за собою безробіття 7.000 робітників у 15 фабриках, до яких не довезли вугля, люди потратили заробітки. Уряд викликав військо, що почало довозити до фабрик вугілля і так стало „страйколомами". Отже вчуть страйку, а потім викликають страйколомів!

Ґрупа французьких ком. письменників і ливих діячів оголосила протест проти присуду на 16 троцькістів, та домагається міжнар. комісії для перевірки процесу. Знаєте, чому такий крик? Бо 11 жидів у тім процесі розстріляли!

Михайло Зазуляк, третя жертва настасівської масакри, спровокованої жидами: побитий, важкі рани на голові.

Жиди в Німеччині.

„Сліпа впертість є завжди найгіршою підмінкою характеру“.

Немає народу більш упертого й найменш послідовного, як жиди. Інші народи звичайно оглядаються на задні колеса своєї минувшини, не поповнюють вдруге похибки, раз уже поповненої. Жиди ніколи не звикли осуджувати своїх поступків, вони не зносять самокритики є найбільш непослідовні з усіх рас на землі. Жид все й усюди вперто змагає до визначеної собі мети, вперто й безоглядно, не узнаючи ніяких моральних засад. З другого боку жид ніколи не витягає висновків із свойого минулого.

Жид безмірний хвалько, відважний нераз аж до безличности, але там лишень, де йому ніщо не грозить. На перший вид якоїнебудь небезпеки втікає й стріляє зза плота.

На перший вид виглядає трохи смішно, що німці виповіли так безоглядну війну жидівству, й усіми силами намагаються усунути їх із своєї батьківщини. 64 мільйонів німців, а жидів всього на всього 600.000. Та приглянувшись ближче цьому, завважимо, що це не має тут ніякого значіння, що жидів тут так малий відсоток. До цього підходити треба з іншої точки погляду. Німецькі жиди — це не лишень цих 600.000, що живе в Німеччині, але взагалі 16 мільйонів жидів, що живе в цілому світі, солідарних, зорганізованих в одну, нерозривну цілість. Цих 600.000 німецьких жидів — це банкірі, промислові та торговельні підприємці, власники копалень залізної руди, міди, цинку і т. д. — це могучі трести, фабричні, перевозові, банкові концерни жидівські, або в більшости опановані жидами. Тут мається до діла з ворогом зорганізованим, солідарним; у його руках находиться могучість сьогоднішнього світа— гріш. Жиди, розсипані по цілому світі, після їх запевнень є все й усюди добрі, вірні та працьовиті громадяни держави, в якій живуть — і заразом добрі жиди. Одне виключає друге. Інтереси одної держави йдуть часом всупереч інтересам іншої держави. Як заховуються тоді жиди, що живуть в обох цих державах? Історія має на це багато доказів. Жид все й усюди представляє себе за леґендарного Агасвера, все й усюди нарікає, бідкається, але все й усюди є причиною політичної й економічної неволі цього народу, серед якого живе. Жид усе й усюди тягне користь із цієї неволі, викорінює моральність. Жид все й усюди є лихвар, торгує всім і вся, честю, оселедцем, живим товаром, торгує без жадних скрупулів, ненормальна змисловість пхає його до ганьблення арійських дівчат і жінок. Взагалі жид може жити і розвиватися лишень як галапас серед інших народів. Одною з прикмет жидівської натури є торговля. Це не якась жилка, чи наліг, а надто не життева конечність. Торговля — це суть жидівської душі, її зміст. Жид торгує все, всім і всюди. Чи то в старині, серед племен Ассирії, чи серед шляхотних греків та римлян, чи серед ґаллів, ґерманів, словян — жид усе й усюди торгує. Десятки народів і рас на землі працює, творить свою культуру, боронить її перед ворогом, повстає і гине, один лишень жидівський нарід все й усюди торгує. Кожний нарід має природний гін творити свою окрему культуру, але одинокі жиди мають вічний гін торгувати. Торговля є його душею, чеснотою і заразом траґедією. **Жид не знає ужиткової вартости якогонебудь предмету, чи речі, знає лишень його замінну вартість.** Гандлярська душа жида не знає ні часу, ні культур, ні віків, не знає милосердя, співчуття ні симпатії, а знає лишень мамону — гріш.

Це була б загальна характеристика жидівства, без якої не можна підходити до сьогоднішньої „траґедії“ жидів у Німеччині. Це, що тепер переживає жидівство в Німеччині, зготувало собі воно саме, нарікати тут на нікого не можна. Кілька віків тому це саме сталося з еспанськими жидами, лишень із тою ріжницею, що в Еспанії люди гарячі й енерґійні — взяли за обшивку й викинули з краю. Коли б жиди робили висновки зо свойого минулого, цієї траґедії вони сьогодні не переживали б. Та жиди від своїх засад відступити не хочуть, уповаючи у свою силу — силу гроша, а пригадуючи собі лишень світлі моменти своєї історії, думають, що, як **колись їхні предки під Єрихоном вереском та криками поконали ворога, так і тепер їм така штука вдасться. (Кінець буде).**

Українські безробітні, згуртовані у своїй національній організації „Сила“ (Львів, 3. Мая 10), Українські інваліди, вдови й сироти по вояках УГА (Львів, вул. Потоцького 48) дожидають Вашої братньої допомоги грішми, одежжю, харчами. Хто їм має помогти, як не ми — їхні брати й сини?

ЕВГЕН КРУКІВСЬКИЙ

Київ у революцію.*)

Тут панував жвавіший рух, нервова циркуляція всіх засобів знищеної локомоції.

Летючі мітинги попадалися майже що кілька кроків. Вистарчала тільки купа галайстри та „оратор“. Цих останніх не бракувало.

На великому „ящіку“, рябий від ластовиння й віспи, салдат трясе розчохраною чуприною.

„Товариші! — горлає до юрби — Давольно кров на хронте проливать! Нас жмалі еті буржуї, а тепер, значиться, слабода і ми — товариші!... ієту азіюгімназію і прочую буржуазію, далой, а ми все — дамой!

Його останні слова безладно підхоплює темна зграя.

— ...далой!... дамой!... далой!... гооо!

Лунає понад голови юрби, відбивається об стіни античних, здивованих, будівель славного Київа; наповняє острахом серця старих мешканців міста, яким і так у новій добі залишилось недовго жити.

Що старша людина, то помітно частіше хреститься та зітхає до Всемогучого — Многотерпеливого...

— ...Суд страшний настав... Помазанника Божого звергли... антихристи...

Шепоче настрашена нуждenна постать жебрачки...

Жидки, найбільше упосліджена нація в межах передвоєнної Росії, поставили себе у вигідне положення „усіблення народньої кривди“, що її заподіяв царат.

Задавши ґвалт вродженому антисемітизмові, наш зреволюціонізований земляк зі сльозами в очах співчував жидкові, відмовляв собі всього, щоб догодити „неповинній жертві царя“; нераз приходило самопониження, або й самобичування „розперезаного хахла“ перед жидом, щоб доказати йому свою любов, засвідчити свою відданість революції.

Аґітація жидків була універсальна.

Роззухвалений салдат солено відплачував офіцерам за їх старорежімський риґор. І пімста хама була рафінована. Чи ж оден старшина закипів у котлі полевої кухні, живцем пішов на дно моря рибам на жир, або зітлів у розпаленій печі корабля... Подіравлених багнетами було безліч.

Аґітатор-жидок умів „підвінтити“ всі шари суспільства, яких інтереси ніби то гаряче обстоював. Отже проповідував...

Треба! —:

Восьмигодинного дня праці й націоналізовані фабрики на власність робітника!

Земля, фільварки та інвентар — без викупу для селян!

Кінець війни, загальна демобілізація, мир без анексій і контрибуцій — для салдата.

Буржуям, жандармам та іншим старежімним клясам посідаючим — смерть!

Головна аґітаційна тенденція була спрямована проти національного пробудження, поневолених Московією.

З одного ж котьолка на фронті їли, однаково воші гризли в окопах! Чого ж відсепаровуватися тепер, коли настала рівність і свобода? Навіть автономії не потрібно! Всеросійські Установчі Збори справедливо задовольнять усі потреби народів. Збори, що складатимуться з представників народів, установлять для народу такі порядки, що й сам рай зі своїми вигодами сховається! Так кричали аґітатори. І хахол по своїй простоті вірив.

*) Це виїмок із цікавої книжки Е. Круківського п. н. „Голос крови“ — Ред.

Як „цвіте“ культура УССР?

ВИЇМКИ З СОВІТСЬКОЇ ПРЕСИ ПРО ПРАЦЮ УКРАЇНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ.

Є ще й сьогодні такі люди, які вірять, що в УССР большевики палко підтримують і „розцвітають“ українську культуру. Цим предкладаємо живцем взяті уривки з „Літературної Ґазети“, органу „Спілки революційних письменників України“ і просимо прочитати, над чим і як працюють письменники наших земель під московською кормигою.

Советські українські письменники слухняно готуються до 20-річчя Октабря. І. Кириленко працює над романом **„Про молоду людину епохи революційної боротьби за радянську владу“.** Другу частину трилогії „Мати“ хоче закінчити А. Головко І. Ле пише історичний роман: „Україна“. II. Усенко готує збірку поезій про советську Україну. **„Героїчну боротьбу червонопрапорного арсеналу з жовтоблакитньою контрреволюцією“** має зобразити у новому своєму романі II. Панч. Поему про Щорса пише П. Тичина. І. Фефер працює над великим романом про советські кордони. Роман про людей Донбаса пише А. Любченко.

* * *

Тичина, Панч, Усенко і Фефер „зобовязалися“ (!) взяти участь в збірці **„Дві пятілетки“**, що їх готує московська „Правда“. В цій самій збірці (після „інформацій“ на засіданні президії СРПУ!) „висловили бажання“ взяти участь і т.т. Кириленко, Кулик, Копиленко.

В Держлітвидаві вийшов у перекладі М. Рильського **„Мідний вершник“ А. Пушкіна.** У в-ві „Молодий большевик“ вийшов на українській мові роман **Гончарова: „Обломов“.** У тому ж видавництві готується до друку на українській мові книжка прози Пушкіна й **поема Некрасова: „Кому на Русі жить хорошо“(!) (переклав В. Ярошенко).**

* * *

Нацменвидав України випускає в перекладі на **жидівську, німецьку й польську мови** „Платона Кречета“ О. Корнійчука. На жидівській „мові“ мають ще вийти вибрані твори І. Франка тощо.

У секції прози СРПУ відбувалася **„творча дискусія,** присвячена питанню причин, **відставання літературного фронту від загального руху соціялістичного будівництва“** советської країни. Три моменти — на думку голови Секції, А. Головка спричинилися до такого „невідрадного“ явища: „незнання письменника того життя, яке він змальовує“(!), „недооцінка опанування“ „техніки“ і „майстерности“ літературної праці, і... відсутність у літературі, в СРПУ достатньої ґрунтовности, відсутність справжніх виробничих стосунків“, хоч заслугою Косьора з Постишевом і був „зліквідований прорив“ „між партійними і безпартійними товаришами“...

* * *

Недавно відбулися загальні збори письменників Києва, на яких з доповіддю „про готування письменників до 20-тих роковин жовтневої революції“ виступав голова СРПУ А. Сенченко. Хоч деякі письменники, „зокрема **поети Тичина, Бажан, беруться до відповідальної роботи показати образ великого Сталіна в усій його многогранності** (!! ред.), **величності** (! ред.) **й простоті“** (! ред.) є „ряд письменників“ — зазначує з жалем А. Сенченко, які „ще й досі не мають розроблених плянів творчої роботи, не визначили тем і обєктів“. Вони „мусять так само виявити творче дерзання (! ред.), братися до опрацювання великих тем, зображуючи великі діла героїчних радянських людей“. „На голову нового міського комітету обрано т. Гордеєва, а на його заступника... М. Рильського (!). (Літ. Газ. ч. 22).

* * *

У Києві відбулися збори дружин письменників Києва. На зборах обговорювали „конкретні завдання“, якими дружини письменників „повинні займатися“. З особливо гострою промовою про умови письменницького життя виступала Є. Первомайська: **„Погано стоїть справа з їдальнею. За нею ніхто не доглядає, а між тим вона обслуговує майже всіх письменників Києва. Працює вона за принципом „жери, що дають...“.** Такі самі збори відбулися в Харкові.

* * *

З нагоди 20 річчя **з дня смерти жидівського письменника Шолом Алейхема** († 13. V. 1916) СРПУ надіслала до Переяслава, де Шолом Алейхем „провів свої дитячі та юнацькі роки“, „бриґаду“ (Аронського, Ґарцмана й Талалайського) **перевести низку літературних вечорів і виступів. На одному** з цих вечорів було запроєктовано й „одноголосно“(!) ухвалено „клопотати (! ред.) перед районними та обласними організаціями про **збудування в Переяславі памятника Шолом Алейхемові“.** На будинку, де жив письменник, буде прибита нова меморіяльна дошка. У районній бібліотеці матимуть повну збірку **творів Шолом Алейхема** на „еврейській“, московській, і... **українській мовах.** СРПУ мала ще надіслати свої „бриґади“ до 15 інших районів України переводити літературні свята в честь Шолом Алейхема. Підготовка до ювілею тривала цілий травень. У червні мав відбутися в... Києві „ґрандіозний (! ред.) ювілейний вечір“...

*

Українська радіоуправа мала розпочати пересилання **пушкінського циклю,** що триватиме цілий рік: драматичний ансамбль і **хор радіоуправи мав виконати на московській мові „Бориса Ґодунова“.**

В **одеському** Будинку вчених щомісяця відбуваються **Пушкінські вечорі.** На останньому з них виступав з доповіддю „Пушкін та російська література“, „член Всесоюзного російського комітету“ Державін.

Колгоспники **полтавської** артілі „Більшовик“ організували **„літгурток“** для вивчення й пропаґанди творів... Пушкіна.

Після „успішно“ переведених на заводі „Серп і молот“ конференцій, присвячених **творчості Пушкіна і Маяковського, мала відбутися конференція присвячена Шевченкові.** Отже все за своєю чергою...

* * *

Віктор Серж-Кабальчич, анархічно-комуністичний письменник, що відїхав 1919 р. до зреволюціонізованої Росії будувати „нове життя“, був за свою безкомпромісовість там заарештований, і лише завдяки щонедавній „інтервенції“ кількох визначних збольшевизованих західньоевропейських „інтелектуалів“ (!!), звільнений зі заслання. У листі до французького письменника Жіда м. ін. пише такі яскраві рядки про советську дійсність: „На засланні, як багато тисяч інших, я був позбавлений будьякої можливости працювати. **Я писав, але цензура і пошта спричинилися до того, що усе, що я їм писав — пропало.** Написав я в Оренбурґу дві книжки і вірші. Всі мої рукописи, як і всі мої особисті документи є й досі в Москві в цензурі. Дозвольте тепер, щоб я говорив про інших. Принижує свідомість, що мене врятувала літературна солідарність, тоді і як вона є безсила те саме зробити для інших, простих і великих, але „непатентованих“ революціонерів. Тих інших є тисячі й десятки тисяч... Ніяк не перебільшую, зважую кожну літеру, можу кожний випадок доказати траґічними свідоцтвами... Передумови інтелектуальної праці? **Суха доктрина, позбавлена, якогобудь внутрішнього змісту; її суворо заставляють реалізувати в усіх ділянках, історія переміняється щороку, наукові словники є заборонені, бібліотеки змушені... давати науку до послуг хвилевої аґітації, засуджувати нешодавно Лігу Націй, як ганебне знаряддя англо-французького імперіялізму, а сьогодні її видавати за знаряддя миру й уселюдського прогресу...** Є це література й у найневинніших своїх проявах керована згори... **Хочемо створити фронт проти фашизму? Але, як хочете забарикадувати дорогу фашизмові, коли ми самі маємо за собою стільки концентраційних таборів?“**

* * *

І. Микитенко написав нову пєсу: „Діти вітчини“. Пєса є присвячена **„Щасливій юності молодого ленінського комсомолу“...** У наступнім сезоні пєса піде на сцену.

До 20-річчя Октабря пише О. Корнійчук історичну пєсу **„про революційну боротьбу за владу Рад“.** І. Микитенко до

ЩЕ ОДИН МАХЕР.

Советський „репрезентант“ у Лондоні, жидок Майскій, що тільки вихру робить у т. зв. комітеті для невтральности в Еспанії. Нічого морда!

цього ж знаменного ювілею „працює над історичною песою про завоювання влади робітниками і трудящими селянами, і ролю комуністичної партії".

„Єврейський" київський „держтеатр" мав виїхати кінцем травня на літні ґастролі до Артемівського й Тирасполя. Дґа ґастролей заготував театр наступний репертуар: Шекспір: „Венеціянський купець", Ґуцков: „Уріел Акоста", Резнік: „Перший єврейський рекрут"(!), Гольдфаден: „Міреле Ефрос"...

Протягом трьох днів відбувалася в Дніпропетровську театральна дискусія з нагоди появи у „Правді" статтей про „формалізм і натуралізм у мистецтві", „рбзформовання МХАТП" й „високої нагороди київської опери". Дискусія „виявила", що основною хибою „дніпропетровських театрів є брак „постійного стабільного акторського й режисерського складу", щорічні зміни художнього керівництва, режисерів і „провідних акторів", щорічні брак повноцінних художніх колективів, з певною викристалізованою лінією, з певним творчим обличчям, з міцними художніми принципами, із своїм творчим методом..." тощо. „Великої ваги і політичного значення (!! ред.) **„матиме для дніпропетровських театрів — ім. Шевченка та ім. Заньковецької — їхня подорож до... Москви і Ленінграду.**

Отже „Дві пятилетки", „боротьба з жовтоблакитною революцією", переклади на жидівську мову, образ „великого Сталіна" у всій його многогранності, 20-ліття Шолом Алехема, Пушкін перед Шевченком, нужда письменникого життя і оте, що пише В. Серж Кабальчич — справжня культура України!

Нічого культура!

Франція на межі національної революції.

(ФРАНЦІЯ ТА ЕСПАНІЯ. АКЦІЯ ЛЮДОВОГО ФРОНТУ. БОРОТЬБА З НАЦІОНАЛЬНИМИ ЛІҐАМИ. ДВІ МІРИ ТА ДВІ ВАГИ. ВОГНИСТИЙ ХРЕСТ НА ВУЛИЦІ. ПИРОВА ПЕРЕМОГА).

Деякі політичні публіцисти слушно порівнюють стріли, які вбили в Мадриді Кальво Сотеля з тими, що поклали трупом архикляз Франца Фердінанда й бачуть тільки таку ріжницю, що після сараєвського атентату загальна пожежа вибухла до місяця, тоді, як тепер джерело пожежі тліє вже довший час, щоб вибухнути з тим більшою силою. Цьому порівнанню не можна не признати слушности, бо еспанська революція вже тепер поділила Европу на два ворожі табори, а до того так само поділила й деякі країни.

Найбільш помітне це явище у Франції, де й без того напруження між правими та лівими силами доходить до неможливости. Еспанська громадянська війна долляла в огонь олію, зокрема тому, що Національні Ліги та партії змушені були обмежуватися до висловів симпатії та посилки нечисленних добровольців, тоді, як людовий фронт, диспонуючи апаратом державної адміністрації, має всі можливости активно допомагати еспанським большевикам. Численні докази кажуть, що ця допомога була не будьяка і не рахуючи зброї, муніції та інструкторів. Людовий фронт давав еспанським червоним змогу користуватись у маневровій війні французькою територією, як запіллям. Загально відомо напр., що підчас боїв за Ірун червона міліція відходила відпочивати до Франції, звідки зявлялася вранці нагодована і з новою зброєю. Коли ж Ірун добуто, всіх червоних, що встигли врятуватися до Франції, не тільки, згідно з міжнародним правом не інтернували. Навпаки — зі зброєю та гарматами перевезли їх французькими залізницями до Барсельони, звідки вони знову вдарили на Сарагосу.

Ясно, що такі факти дратували французьких націоналістів, але ще більш дратувала їх політика уряду у внутрішніх справах. І хоч усі знають уже про беззаконні окупації фабрик та майстерень, то доволі поручник пару днів уважно почитати французьку пресу, що мати докази, як у боротьбі з Національними Партіями влада вважає їх членів поставленими по за закон. Кілька прикладів: в Парижі комуністи роблять наїзд на протикомуністичне бюро „Аксіон Франсе", нищать домівку й вибивають око комендантові. Слідчий вияснює, що напасникам помагав інспектор поліції, який за це не дістає найменшої догани. В Совсоні комуністи схопили на вулиці робітника з націоналістичного табору, затягли його до фабрики й там тортурували всю ніч, вибили йому очі й кинули лише тоді, коли вже вважали його трупом. Заарештовані опричники були з наказу влади звільнені. В тому ж часі всякі виступи з боку національних груп безпощадно карають і навіть дійшло до того, що поліція, як повідомляє „Ґренґуар", систематично здирає їх відозви.

Полковник де ля Рок (зправа) зі своїм адютантом.

Само собою, що така ситуація не могла довести до загального заспокоєння й нарешті дійшло до подій, що дуже подобали на початки революції.

Справа почалася непомітно. Влада заборонила в жовтні великий мітинг Французької Соціяльної Партії (колишний Союз Вогневого Хреста) і при цьому дуже невдало оправдувалася, що місцеві большевики ухвалили напасти на мітінг та отак порушити лад у місті. Управа Соціял. Партії (Союз В. Христа), заявила, що як що не заборонять червоного мітінгу комуністів, вона організує контрманіфестацію, й наказала всім своїм прихильникам прийти на місце комуністичного мітінгу. Не зважаючи на зовсім ті самі умовини, мітінґу комуністів не то не заборонили, навпаки — змобілізували до 20.000 поліції та війська, щоб його боронити від можливих нападів патріотичних союзів.

Хоч мітінг призначено на 3 годину поп., поліція та комуністи стали збиратися на місці вже напередодні, щоб унеможливити патріотам захопити стадіон і зірвати збори. З ранку всюди було тихо. На 3. годину стадіон виповнив натовп, який нараховував до 20.000 осіб. Стадіон окружив потрійний кордон поліції, якої прибуло теж до 20.000. В тому часі почали прибувати військовим ладом сили „Вогнистого Хреста". Всі вулиці, які вели до стадіону, перетворилися в річки, що безупинно вливали на площу тисячі молоді з національними відзнаками. Було їх до 40.000, тодіж, як інша велика група націоналістів маніфестувала в центрі міста.

Маніфестанти поводилися тихо. Їх завданиям було не зривати мітінгу комуністів, але не допустити, щоб ті вийшли на вулицю зі співом інтернаціоналу та отак задемонстрували, що вулиця є в руках патріотів. Цю мету повнотою осягнено. Зясувавши силу ворога, комуністи поводилися дуже тихо й після зборів, навіть не пробуючи почінати похід містом, посунули під охороною поліції до підземної залізниці, якою розіхалися по всіх кутках Парижу. Очевидно, стотисячний стиск люду не пройшов зовсім спокійно. Зразу поліція намагалася розігнати патріотів, але побачивши, що 1700 заарештованих — це тільки дуже мала їх частина, кинула боротьбу та старалася лише не допустити маніфестантів до зустрічі з комуністами. З другого боку маніфестанти поставили на деяких вулицях, на яких не було поліції, свої кордони, а ті пищили й перевертали авта та автобуси, що ними їхали на збори комуністи. Коли додати, що ввесь день над місцем манифестації кружляв поліційний літак, який передавав до префектури хід подій, можна собі уявити картину цього памятного дня, що хто зна чи не зворотний в історії Франції.

Відгуки на ці події були дуже ріжноманітні. Поліційні реляції говорили про 40.000 маніфестантів, 1700 заарештованих, 600 побитих, розбиті дві каварні та знищення кількадесятьох авт і автобусів. Ліва преса репетувала про „крах полк. де Ля Рока" нібито тому, що комуністичний мітінг таки відбувся. Сам де Ля Рок у приказі до партії вітав своїх з перемогою і мав на це повне право. Справді оце вперше за яких 50 років паризька вулиця була повнотою в руках національних організацій і, не зважаючи на величезні сили поліції, слабі спроби ставити патріотам опір негайно давила. Але найкраще підтвердження їх успіхові дала негайна відповідь уряду. Третього дня після маніфестації, не зважаючи на права та вольности французького громадянина, за які ніби то бореться людовий фронт, у бюрах Соціяльної Партії та у всіх її провідників зроблено труси й забрано всі документи. Правдоподібно була це перша спроба знищити партію, яка сьогодні готовиться диктувати. Але про це напишу мабуть іще нераз.

М. ТРОСТЯНСЬКИЙ.

Діявольська робота.

ЯК ВИГЛЯДАЄ КОМУНІСТИЧНА РОБОТА, ПРО ЯКУ ПЕРЕСІЧНА ЛЮДИНА НЕ ЗНАЄ.

Від свого первочину живе комуністична орґанізація, навіть у тих країнах, де вона леґальна, подвійним життям. З одного боку творить вона **масові леґальні орґанізації**, наставлені і призначені на явне вербування та аґітацію, в повному світлі дня, на очах усіх. А проте коріння всіх таких людовофронтівських і масових комуністичних орґанізацій сягають без виїмку під поверхню офіційної партійної політики, глибоко в багно політичного, кримінального й літературного підпілля. Цього орґанізаційного принципу придержуються і дбають про нього свідомо, **щоб кожної хвилини було можливо зійти з отвертої арени й діяти за кулісами.** Не треба теж забувати, що досвід і традицію має комуністична орґанізація з царської Росії, де вона працювала цілі десятиліття нелеґально, під землею і що вчителі та керманичі комунізму у всіх країнах, отже і в нас, мають за собою цю школу російсько-жидівської революційної боротьби. Тим **духом невидного ґетта** пересякла й уся КПЗУ, так як пересякла ментальністю неймовірної безличности й забріханости, тієї самої, що нібито оправдує льоґічно таке подвійне життя, брехню, зраду й засаду „всі засоби добрі".

„РЕВІЗІЇ" І „ПРОБНІ АЛЯРМИ".

КПЗУ є, як відомо, нелеґальна й робить усе, щоб свій апарат, проводирів і членів якнайдосконаліше вивчити конспірації.

З історії леґальних компартій знаємо, що вони переводять напр. у себе навіть тоді, коли їх праці ніхто не перебиває, т. зв. **„ревізії"**. Верхівка партії хоче переконатись, чи її члени вже просякли конспірацією. Вона визначає час, звичайно тиждень, у якому двох довірених членів партії робить „ревізії" в інших членів, не минаючи й вожак. Такі „ревізори" приходять до хати й перетрушують її всю, а все підозріле, тобто те, що моглоб зрадити партійця, трактують так, якби це робила поліція, обшукують навіть пивниці й горища. Потім роблять протокол, який підписує зревізований та оба ревізори і в якому не затаюють нічого. Ці протоколи дістає в означеному речинці верхівка й вона знає на основі їх, який ступінь конспірації засвоїли члени й на що звернути увагу. Зокрема привчає така „ревізія" своїх кожного члена до справжньої ревізії та маскування від неї, а нічого й казати, що все це проходить у великій тайні, дарма, що під „ревізію" підпадають і вожаки та командирі леґальних комуністичних прибудівок.

Крім того компартія, навчаючи та використовуючи на вивчення конспірації обовязково кожний вишкільний курс, влаштовує час до часу т. зв. **пробні алярми.** Такий пробний алярм проходить ось як: Одного дня партія наказує (говоримо про леґальну партію) своїм усім організаціям до 3 днів законспіруватись. Тоді звязок поодиноких орґанізацій та партійних комірок відбувається тільки через курієрів (звязкових). Сходини й засідання проходять не в постійних, а в т. зв. прохідних місцях зустрічі. Вибрані провідники масових орґанізацій перестають бути ними, на їх місце назначує партія своїх, при чому члени не знають їх прізвищ. Замість „службовиків" сидять у бюрах підставлені люди, справжний провід находиться в невідомому місці. Курієрів змінюють і їх прізвищ теж ніхто не знає. Для пошти та інструкцій визначує собі кожна орґанізація невтральне місце, скажім крамницю. Замість прізвищ і адрес вживаються виключно числа, скажім числа від 1 до 100 дістають районові комірки, від 100 до 200 вуличні комірки, від 200 до 300 каменичні й т. д.

І одне і друге — і ревізії і пробні алярми — робить компартія, якщо вона леґальна, очевидно з одною метою: переконатись, як виглядатиме її праця, коли її здемаскують або переведуть у підпілля. І до обох метод прикладає вона велику увагу. Не маємо основ сумніватися, що одне і друге КПЗУ робила й робить теж.

РЕАЛІЗАЦІЯ НЕЛЕҐАЛЬНОСТИ.

Будемо слідкувати далі за леґальною компартією, бо з цього найкраще вивчимо початки та основи її нелеґальної праці.

Коли на компартію налягає щораз більше натиск уряду, або заходить небезпека, що буде зміна уряду в некористь партії, як це було в 1933 р. в Німеччині, партія намагається щораз швидше ліквідувати свою леґальність. Наказ гонить наказ, все йде пляново.

Орґани партії дістають доручення переводити в життя нелеґельність. Отже: 1 вишколити чим скоріш курієрів і забезпечити їх звязки з комірками та з собою. 2. секретарям партій підшукати тайні домівки, розкинені по всьому місті. 3. вибрати в кожній частині міста кватиру для курієрів, яка має бути тайною й відомою тільки командірові району. 4. вживати машин для друкування нелеґальних летючок тільки раз в одному місці, а рукописи й машинописи виготовляти при допомозі невтральних осіб, знакомих і т. д. 5. зліквідувати всі чекові конта орґанізацій. 6. зброю переховувати поодиноко у приватних хатах. 7. слідкувати пильно за поліційними службовиками та негайно в підозрілих випадках повідомляти телефонічно районкома. Поліційних службовиків, що мають в хаті телефони, викликувати вранці, вночі і ввечері анонімно на розмову, щоб переконатись, чи вони в хаті; слідкувати, чи

Віддайте 4 знайомим! Вербуйте передплату!

Na zł. ... gr. ...	PRZEKAZ ROZRACHUNKOWY Na zł. ... gr. ... złote słowami: ... gr. ... Odbiorca: „FRONTOM" ul. Kurkowa 8. Poczta: Lwów	DOWÓD NADESŁANIA PRZEKAZU ROZRACHUNKOWEGO Na zł. ... gr. ... Odbiorca: „FRONTOM" ul. Kurkowa 8. LWÓW
Nr. rozrachunku: 237	Nr. rozrachunku: 237	Nr. rozrachunku: 237
	Nr. wpłaty	Nr. wpłaty

Покажіть це число знайомим, приєднуйте нам передплатників!

в поліційних касарнях світиться (знак поготівля) і т. д.

Услід за тим ідуть суворі доручення **ліквідувати партійні організації**: випроваджуватись, нищити архіви і прилоги, зокрема обіжники й усякі адреси, занехати зустрічі і зборів більшої, як 5 осіб, кількости людей.

Приватні мешкання теж „відчищуються" з партійного матеріялу. Всі коменданти і провідники випроваджуються зі своїх мешкань, не подаючи нової адреси. Опіку над їх мешканнями перебирають боеві та террористичні комірки. На кожний випадок партія назначує заступників командирів і провідників. Кожну комірку унезалежнюють в її пропагандивній роботі від центральної друкарні, приділюючи їй окремий „відбивач". Всю суть роботи переносять з хат та вулиці до варстатів і фабрик. Організації ховаються теж до фабрик.

МИСТЕЦТВО КОНСПІРАЦІЇ.

Але компартія не обмежується ніяк до таких виключно технічно-організаційних засобів. Вона проводить і кладе великий натиск на вишкіл членів **у заговірництві**. Засади конспірації впоюють зокрема завзято тим, яких призначено працювати серед ворожих організацій і вести там розкладову та шпигунську роботу. **Проби розложити та вишпигувати свого ворога, зокрема юнацькі та пивійськові організації, компартія ніколи не занехує.** КПЗУ видала наприклад інструкції, в яких наказує таке:

1. **Поборювати балакучість та чванькуватість.** Кожний член ставить собі засадою знати про конспіративну роботу лише стільки, скільки йому конечно цього для його діяльности.

2. **Обережність у розмовах телефоном.** Телефон — ніякий звязковий засіб у конспіративній роботі. Говорити можна тільки вимково тому, хто знає шифр. Замасковані адреси не передавати понітою.

3. **Не зловживати шифром,** зокрема не передавати ним замаскованих адрес.

4. **Непомітна одежа.** Курієри й революційні робітники, що мають окреме завдання, мусять зодягатись „сіро" й відповідно поводитись у своїм оточенні.

5. **Змінити місця зустрічі.** Організаційний матеріял, списки осіб та адреси їх не переховувати в мешканнях, а в визначених для цього боевими секціями місцях. Матеріялів не носити в кишенях. Адреси вивчати на память.

6. **Не зустрічатись надто часто особисто.** Взаїмна контроля дуже побажана, але вона не повинна мати характеру панічного нагляду.

Не треба згадувати, що про кожне таке доручення КПЗУ постійно пригадує у своїх летючках та нелеґальних видавництвах, які звичайно кінчаться стереотипічними фразами й наказом: „Негайно знищити!"

Але це ще не все. На основі практики в революційній роботі в Росії та згідно з докладними вказівками комінтерну, КПЗУ розбудувало цілий плян конспірації, який вивчають на курсах партії.

Про нього черговим разом.

Комуна тероризує Волинь.

ЩО ДІЄТЬСЯ НА НАШИХ ПІВНІЧНО-ЗАХ. ЗЕМЛЯХ.

Польська ґазета „АБЦ" інформує: „КПЗБ і КПЗУ зраджують виразний нахил до терору, точніше кажучи — до політичного бандитизму. **В останньому часі зросла бандитська акція комуністів на Волині.** В Бушині, ковельського повіту, відомий комуністичний диверзант Т. Тищук, кількакратний скритовбивник, застрілив постерункового Марчевського в хвилині, коли пробував вилеґітимувати його. Енерґійна погоня за Тищуком покищо безуспішна.

В селі Губин, горохівського повіту **комуністи викликали в поле й там убили господаря Григора Процана,** відомого з симпатії до українських націоналістів. Одного з вбивників зловила стежа КОП у хвилині, коли пробував перейти на совітський бік.

З дубенського повіту відставлено до Берези трьох мешканців за комуністично-терористичну агітацію".

Стільки польська ґазета. Ми знаємо і з нашої преси і з листів до редакції, що комуністи на Волині надто роззухвалились, і то виключно у висліді політики на тих землях, яка спинювала ріст українського орґанізованого життя в їх межах. Перед українським свідомим громадянством Волині та юнацтвом стоїть важке завдання: довше червоній гидрі на вбивства селян, на підпали і грабежі, дозволяти годі!

Совєтська демократія:

ГОЛОВА СІЛЬРАДИ ПОБИВАЄ СЕЛЯН І НЕМАЄ КОМУ ПОЖАЛІТИСЯ.

Гурт насильно сколективізованих селян надіслав до „Ізвестій" з 22. вересня ц. р. ч.: 221, зажалення, що окружна рада не звільнила досі голови сільради, який постійно пе й побиває селян, хоч на нього подавали багато скарг.

„Вранці й вечером, за роботою й поза нею, всюди і завжди голова сільради Язвища (округа Орєхово-Суєв), тов. Лєонтов, пяний. Всі розмови з колгоспниками й колгоспницями веде він верескливим і лайливим тоном. В ночі з хати голови вчуєте крики на ціле село. Ми повідомляли про цю поведінку голови багато разів відповідні уряди і **благали забрати його, але він далі на своїм становищі.** В лютні Лєонтєв побив бриґадира нашого колгоспу, тов. Курочкіна. Але й цього гидкого факту було мало, щоб він втратив місце. Дня 25. серпня пяний Лєонтєв розбив і перервав нашу колгоспну виставу. Ми подали про це заяву до окрради, приїхала комісія, оглянула все й поїхала. **Випадки, що він побиває колгоспників, зовсім не рідке явище..."**

Це тільки один з тих „невинних" прикладів на „демократичність" колгоспника. Самоуправа і він—дуже собі далекі.

Nr. listy rozrachunkowej

wpisał

sprawdził

Nr. listy rozrachunk.

UWAGA: ... znaczka pocztowego w wy...

Всім, кому з цим або попереднім числом скінчилася передплата, ЗАЗНАЧУЄМО НА АДРЕСІ ЧЕРВОНИЙ хрестик і просимо присилати дальшу передплату.

Трохи політики.

Що діється у світі під сучасну пору?

Хоча згадуватимемо нераз у колядках мир, то й на Різдво ц. р., ні перед ним, ні по ньому миру не буде. Гармати гратимуть далі...

В Еспанії боротьба ні трохи не припинилася. 25.000 большевицького війська й кілька тисяч інших, з усіх країв, стягнених комуністів (з того, як згадав пос. Керілліс у франц. парляменті — 12 тисяч Французів), спинюють далі наступ нац. армії, що не дістають такої великої допомоги. В останнє червоний уряд замовив знову коло 200 літаків в Америці і цікаво, що хоч та держава найбільш репетує про мир, то погодилася на це замовлення, а соціялісти Америки висилають до Катальонії своїх 500 добровольців. Очевидно, в таких умовинах акція Англії і Франції, щоб таки справді припинити допомогу воюючим сторонам, не доводить до нічого, а Німеччина й Італія щераз відмітили, що в еспанській справі не змінять своїх ходів. Німеччина погоджується вправді припинити свою поміч, але вимагає міжнар. комісій у всіх есп. портах, та на есп.-франц. кордоні, на що ні Совети ні Франція не підуть. Як тоді не дивно, але нац. армія, що має

проти себе великі сили міжнародніх опришків (тепер вербують їх навіть в Голяндії), не відступає, навпаки — йде в Астурії та на ріжних фронтах поволі вперід. Мадрид находиться далі під безупинним вогнем артилерії й літаків, Віяверде б. Мадриду здобули війська ген. Франка. Зі столиці виселили червоні рохи на все цив. населення і Мадрид має тепер ледви 1/3 свого населення. А тім, по червоному боці в Еспанії дуже тяжко з харчами й від цього в містах разураз криваво давлять голодові заворушення. Не помагає й довіз харчів зі Советів, бо нац. фльота замкнула візди до всіх портів мінами, на яких такі два харчеві кораблі вилетіли в повітря. Крім цього на морі є перевага націоналістів, що не тільки обшукують і задержують замасковані советські пароплави, але мин. тижня пустили на дно четвертий з черги сов. корабель „Комсомол". Очевидно, Совети зверещали і вислали на

море своїх 5 підводних лодок „демонструвати", але таку саму „демонстрацію" зробили й Німці, висилаючи три панцирники і дві фльотилі торпедовців, коли червоні задержали німецький пароплав „Палльос", після чого його негайно звільнили. Час до часу стріляє хтось до червоних і сов. кораблів зпід води, видно, що є на морі й нім. підводні лодки, хоч ніхто не знає — скільки. Взагалі, есп. війна перенеслася на море і хто зна, чи тут її не вирішать остаточно.

Не вдалася теж провокація Советів у **Китаю**, де збунтований ґенерал Чансоліянґ арештував диктатора нац. Китаю Чанґкайшека. Карна експедиція проти Чанґсоліянга та переговори довели до того, що одного дня Чанкайшек і Чанґсолія зявилися в Нанкіні, де збунтований генерал „покаявся", а Чанґкайшека одувлено приняли і хоч він двічі відмовлявся від дальшої керми державою, двічі його просили про це. Він остаточно й залишився, а Чанґсоліянґ, що за намовою Советів хотів приневолити Китай до союзу з большевиками й війни з Японією, остаточно програв.

ЦЕ ЧИСЛО

видаємо подвійне, аз 1. і 10 січень, а проте воно коштує тільки 10 сот. Чергове число вийде з датою 20. січня. Передплату зарахуємо всім передплатникам одне число дальше.

У Франції видно протверезіння з червоного дурману. Безупинні страйки (востанне 150.000 робітників міста в Парижі), довели цю державу до того, що „людовофронтівський" уряд замкнув буджет за 1936 рік 4-міліярдовим дефіцитом, а Франція, що досі мала доволі вугля, тепер три четвертині свого запотребування покриває англійським вуглем та вивозить свої гроші закордон, обіднюючи себе до решти. На тім тлі росте в силу де ля Рок і його Фран. Сусп. Партія, що відбула недавно свій зїзд. Вона має вже тепер коло 2 мілюни членів і гото-

виться перебирати владу у свої руки. А тоді большевики гайда з Франції.

В Палестині араби підготовляються до нової різанини жидів. Провідник недавного повстання Ель Кавкаджі перебуває тепер в Іраку, де школить спеціяльні партизанські відділи. Жидівська преса кричить на весь світ, що і в Палестині араби мобілізуються до боротьби.

Совети, хоч кричуть про свою велитенську силу, рішили вибудувати здовж польського кордону цілий ланцюг укріплень на зразок фран. лінії Мажіно на нім. кордоні.

У Фінляндії вмер нагло провідник селянського нац. руху, т. зв. лаппівців, Віктор Косоля. Є здогади, що його отруїли комуністи і в тім напрямі йде слідство.

Румунія веде важні переговори з Югославією, задумуючи притягнути її до протибольшевицького бльоку й погодити з Італією. Якби до цього дійшло, большевики малиб в Европі нових двох поважних ворогів.

В **Німеччині** помер ґен. фон Сект, творець нім. армії по війні.

Папа небезпечно захворів і за його здоровля дуже побоюються.

ВІДПИСУЄМО:

Вп. Осип Матляк. Щиро дякуємо за Ваші слова. Небагато було з тих, що ми їх оголошували, таких, як Ви і тому ми тимбільш раді. Просимо не забувати на нас!

Вп. Ол. Грушецкий. Ми дістали від Вас 8 зол. Напишіть, нащо ці гроші, бо „Фронтом!" коштує річно тільки 3.50 зл.

Всіх наших дописувачів, що не найшли в цьому числі своїх дописів, прохаємо щиро вибачення. Вони підуть у чергове число, бо в цьому не найшлося для них місця.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

ЖИДІВСЬКІ ФІРМИ Й ПІДПРИЄМСТВА — ЦЕ МАТЕРІЯЛЬНА БАЗА КОМУНІЗМУ Й ТОМУ ЧЕСНИЙ УКРАЇНЕЦЬ У ЖИДІВ НЕ КУПУЄ. — ЖИДІВСЬКИХ ФІРМ НЕ ОГОЛОШУЄМО.

Фірми, в яких українці полагоджують свої орудки.

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ:
1 мм. анонсової шпальти 20 сот.
в тексті 30 сот. на 1 стор. 40 сот.
Більші анонси за окремою умовою.

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ Й АДМІНІСТРАЦІЇ „Фронтом!" — ЛЬВІВ, КУРКОВА 8.

Видає й за редакцію відповідає Іван Мец. Друкарня „ҐРАФІЯ", Львів, вул. Тиха ч. 5.